

عنوان مقاله:

تبیین زیست پذیری بخش مرکزی کلانشهر تبریز با رویکرد آینده نگاری

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای، دوره 10، شماره 381 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

علیرضا صدیقی اقدس - دانشجوی دکتری تخصصی جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد مرند، دانشگاه آزاد اسلامی، مرند، ایران

بختیار عزت پناه - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد مرند، دانشگاه آزاد اسلامی، مرند، ایران

بشیر بیگ بابایی - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد ملکان، دانشگاه آزاد اسلامی، ملکان، ایران

خلاصه مقاله:

شهرها بعد از انقلاب روند شتابان شهرنشینی را تجربه و بیشتر از ظرفیت خود جمعیت می پذیرفتند که مبین بسیاری از مشکلات شهری شد. براین اساس بسیاری از متخصصین شهری برآن شدند که راه حل های کارآمدی برای جلوگیری از آسیب به محیط زیست ارائه دهند، از این باب نظریات و دیدگاه های فراوان در این زمینه مطرح شد که از جمله آن ها زیست-پذیری از مکتب توسعه پایدار بود. رویکرد زیست پذیری به دنبال زیست پذیر کردن هرچه بیشتر فضاهای شهری برای جمعیت ساکن در آن است. هدف تحقیق حاضر ارزیابی زیست پذیری در بخش مرکزی کلانشهر تبریز است. در این راستا برای جمع آوری اطلاعات از روش کتابخانه- میدانی بهره گرفته شده است. در این تحقیق ۳۷ شاخص در قالب پنج مولفه (اقتصادی، اجتماعی- فرهنگی، کالبدی، زیست محیطی و دسترسی) جهت تبیین زیست پذیری بخش مرکزی مورد استفاده شده است که جهت بررسی رابطه و اثرات و استخراج عامل ها از نرم افزار MICMAC و جهت تعیین وضعیت های محتمل آینده زیست پذیری این عامل ها در قالب گمانه ها از سناریو ویزارد استفاده شده است. نتایج تحقیق نشان داده است که از ۳۷ شاخص مورد بررسی ۱۰ شاخص (سرمایه گذاری، سازگاری کاربری، امنیت، درآمد، کیفیت فضای سبز، کیفیت ابنیه، الودگی، حمل و نقل عمومی، میزان جرائم و کیفیت روابط همسایگی) به عنوان کلیدی ترین شاخص ها شناخته شده اند. وضعیت های پیش روی زیست پذیری بخش مرکزی تبریز بیانگر ۴ سناریو قوی، ۶۷۹ سناریو ضعیف و ۳۱ سناریو محتمل بوده است. در میان سناریوهای محتمل: تنهای یک سناریو در وضعیت مطلوب قرار داشته است که ضریب آن ۰.۹ درصد بوده است.

کلمات کلیدی:

زیست پذیری، MICMAC، بخش مرکزی، تبریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1393226>

